

ikke været enig om. Dernæst skal jeg nævne et andet af de Punkter, man forholdsvis har været mere enig om, det er Spørgsmaal om et kemisk Laboratorium; maatte skal man ikke kalde det et kemisk Laboratorium, det er et underordnet Spørgsmaal, hvad Navn man vil give det, men det er ogsaa min Mening, at den Institution, som er omtalt i § 4, er et meget vigtigt Led i de Foranstaltninger, som ved denne Lov skulde træffes. Jeg betragter det som en af de vigtigste Bestanddele af Loven, og som der derfor kan være Tale om at slippe; jeg vil endog sige, at jeg ikke kunde tænke mig, at Loven overhovedet bliver til Noget, naar et saadant Laboratorium ikke tages med. Hvorledes dette Laboratorium skulde indrettes, har været Gjenstand for megen Forhandling baade her og i det andet Thing, men navnlig i det andet Thing, og det er heller ikke noget Nyt, at man vil behøve en Mikroskopiker; det har gjentagne Gange været fremhævet, at man behøver baade en Kemiker og en Mikroskopiker, vel helst en Botaniker, der tillige er Mikroskopiker. Man har tænkt sig, at der ved dette Laboratorium maatte være ansat to Hovedpersoner, om jeg maa udtrykke mig saaledes — man kan kalde dem Bestyrere, om man vil, skjøndt der jo er noget Unaturligt i, at der er to Bestyrere; der maatte helst kun være En, som var Bestyrer — af hvilke den ene var Kemiker og den anden Mikroskopiker; det har man forudsat hele Liden. Det vilde selvfølgelig være mig meget kjært, om man kunde opnaa i selve Loven at faae fastsat, hvilke Pengemidler der maatte anvendes i Anledning af det omtalte Laboratorium, og navnlig om man kunde faae fastslaaet, at disse to Hovedpersoner — som man kan kalde dem — ved Laboratoriet skulde have kongelig Ansættelse og lønnes paa en vis Maade, som var bestemt i selve Loven. Det vilde selvfølgelig være mig meget behageligt, men jeg kan dog ikke tro Andet, end at man ikke bør lægge en saa afgjørende Vægt derpaa, at man derfor skulde udsætte sig for, at hele Foranstaltningen strandede. Medens jeg derfor selvfølgelig ikke har det Mindste imod, om man forsøger at sætte noget Saadant ind, vil jeg dog sige, at jeg ikke anser det for at være et i den Grad afgjørende Spørgsmaal, at man skulde lade Sagen strande derpaa. Der er jo navnlig den Vanskelighed ved at faae noget saadant slaaet fast nu og navnlig ved at faae kongelig Ud nævnelse udvirket til de Paagjældende, at Loven efter § 13 skal underkastes en Revision, en Bestemmelse, der jo hænger sammen med, at man navnlig i det andet Thing saa stærkt havde, at man ikke vilde kunne gaa ind paa noget Endeligt i den Retning, men kun paa en midlertidig Foranstaltning i nogle Prøveaar, hvorved man saamende, at der vilde vindes tilstrækkelig Erfaring med Hensyn til, hvorledes man skulde indrette sig i Fremtiden. Ligeoverfor hele denne Betragt-

ningsmaade, der med saa megen Styrke kom frem, tror jeg, det vil være vanskeligt at sætte igjennem ikke alene, at Lønningerne skulde være bestemte ved Loven selv, men ogsaa, at de Vedkommende skulde have fast kongelig Ansættelse eller Sligt. — En af de Paragrafer, som har været Gjenstand for megen Diskussion og for mange Misforstaaelser, er § 2. Jeg tror ikke, man kan sige, som det forekom mig, en af de ærede Talere nærmest udtalte, at det egentlig eller i det Væsentlige var den, hvorom der var Strid. Det er ikke Tilfældet, men det er ganske vist, at § 2 er en af de Bestemmelser, om hvilke der har været mest Strid, og Grunden til de Betæneligheder, der have været med Hensyn til § 2 i det andet Thing, er egentlig ikke saameget de Omstændigheder, der bleve fremhævede af det ærede 4de kongevalgte Medlem (Fischer) som simpelthen Befølningsspørgsmaalet, det er navnlig det, der har fremkaldt de største Betæneligheder med Hensyn til § 2 i det andet Thing, at man har ment, det var for dyrt at udruste Politiet med et saa stort Korps af Hjælpere rundt omkring. Jeg henholder mig forøvrigt ganske til, hvad der blev udtalt af den sidste af de ærede Talere, der have haft Ordet her, at det er en meget vigtig Ting, at Politiet har en saadan Assistance, thi det er en af Betingelserne for, at hele Lihynet kan blive effektivt. Jeg sagde før, at jeg troede, at nogle af de Indvendinger, som den ærede 4de kongevalgte Landsdødsmand gjorde mod § 2, Indvendinger, der ere fremsatte flere Gange ogsaa paa et tidligere Standpunkt af Forhandlingerne, tildels hvilede paa Misforstaaelser. Det gjøre de nemlig forsaavidt, som det synes at være forudsat af ham som af Andre, der have gjort lignende Indvendinger mod Paragrafen, at de Paagjældende skulde være fuldkommen sagkyndige Folk, hvem det med Tryghed kan overlades endeligen at bedømme disse Spørgsmaal om Væreforsikning. Det er ikke Meningen med dem, og det vide vi jo Alle, at et saa stort Antal virkelig fuldkommen sagkyndige Folk paa dette Gebiet kan man ikke faae. Det er ogsaa klart, at selv om man kunde faae saadanne Folk, vilde Befølningen ved at skaffe det lokale Politii rundt om i Landet den Slags Medhjælpere blive meget stor. Det er derfor heller ikke Meningen med de i § 2 omhandlede Folk. De skulde jo isølge Lovforlaget Tingentlig endelig afgjøre, idet de kun ere Politiets Hjælpere til at efterspore mistænkelige Tilfælde, efterspore Tilfælde, overfor hvilke der kan være Anledning til at stride ind, men naar de støde paa vanskeligere Tilfælde, har det jo bestandig været forudsat, at disse Folk ikke vilde være istand til endelig at afgjøre dem, men skulde indsende dem til Laboratoriet, som saa skulde foretage de fornødne Undersøgelser. Man har ved disse Politiets Medhjælpere tænkt sig Folk, der havde eller kunde faae nogen Værekundskab, og havde de elementæreste Forud-